

i udenrigst Fart. Svillen af disse to Fordele, der er af størst Betydning for Skibsfarten, kan der være forskellige Meninger om. Men i alle Tilfælde er dette Spørgsmaal en Bagatel, som det ikke er værd at opholde sig synderlig ved, og jeg skal ikke fraraade den ny Affattelse, hvis man fra Tingets Side maatte finde det rigtigt at fravige den Affattelse, Lovforslaget fik ved anden Behandling. — Det andet Endringsforslag, som er stillet af de ærede Medlemmer fra Vrå (Frederiksen) og Hjørring Amts 1ste Valgkreds (S. Madsen), kan jeg ikke tilraade. Det gaar ud paa, at de udenbte Embedsconsulter ikke skulle have Pensionsret. Det maa erindres, at det Bederlag, der er fastsat for Consulterne, overhovedet ikke er større, end at man med Tøje har gjort gældende, at det vil være tvivlsomt, om man paa de Vilkaar kan sikre sig virkelig dygtige Kræfter. Et Moment i Fasthættelsen af dette Bederlag har det imidlertid været, at de paagældende vilde faa Pensionsret, og hvis man borttager Pensionsretten, vil man forrykke Grundlaget for den Ordning, man er enedes om. Jeg maa derfor fraraade, at man vedtager dette Endringsforslag, og skal anbefale, at Tinget bliver staaende ved den Afgørelse, som paa dette Punkt blev truffen ved anden Behandling.

Forsgaard: Jeg ønsker ikke, at dette Forslag skal forlade os, uden at en Misforstaaelse, som henstaar fra anden Behandling, er klar. Jeg gjorde ved anden Behandling opmærksom paa, hvilke finansielle Følger dette Forslag foreløbig vilde have, idet jeg paa Grundlag af de Oplysninger, som foreligge i Betænkningen, regnede ud, at dette Forslag vilde komme til at koste op mod 50,000 Kr. mere om Aaret til Konsulatudgifter, end der udgives i Øeblikket. Den ærede Ordfører paastod, at denne Beregning fra min Side berøede paa en Misforstaaelse. Jeg havde ganske vist i min Erindring om de foregaaende Forhandlinger om denne Sag i 1887—88 op, en tydelig Forestilling om, at den ærede Ordfører ikke havde Ret i sin Paastand mod mig, men paa den anden Side var Forhandlingen fredest saa vidt frem, at vi stod ved Afslutningen, saa at jeg ikke i Korthed var i Stand til at overbevise mig, om min Indommelse var rigtig paa dette Punkt. Jeg har nu haft Lejlighed til at se de tidligere Beregninger lester, og jeg er da kommen til det Resultat, at, naar den ærede Ordfører over for mig vil gøre gældende, at jeg med Hensyn til Forslagets finansielle Dre befinder mig i en Misforstaaelse, kan jeg returnere Misforstaaelsen

til den ærede Ordfører. Det fremgaar nemlig aldeles klart af alle de foregaaende Forhandlinger om denne Sag, baade om Loven af 5te April 1888 og Loven af 15de Januar 1892, at man aldeles tydelig forlanger — det fremgaar baade af Landstingets Udvalgs Betænkning og af de Forhandlinger, der fandt Sted i Salen, som ogsaa af Udtalelserne i Folketinget, den Gang Loven af 1892 var for — at den Erstatning, som Staten gif ind paa at give Consulterne formedelst den Medgang i Indtægterne, der fandt Sted paa Grund af Loven af 1888, skulde absolut begrænses til 3 Mar. I Landstinget, hvor denne Sag navnlig fik en særdeles kyndig Behandling, fordi der i Udvalget saa vel som i Tinget sad fremragende Forretningsmænd og Købmænd, var man paa det rene med, at den Erstatning, man da gav Consulterne for Medgang i deres Indtægter, kun skulde være aldeles foreløbig, kun skulde være saa længe, indtil Consulterne havde været i Stand til at overveje, om de vilde blive i Pladserne med den ringere Indtægt, som de vilde faa, eller tage deres Afsted. Naar den ærede Ordfører altsaa regner dette Tilskud fra Statens Side med til de Udgifter, vi nu afholde til Konsulatvæsenet, har den ærede Ordfører ikke Ret; thi de foregaaende Forhandlinger vise, at med Udgangen af 1892 bør efter alle de foregaaende Forhandlinger om denne Sag dette Statstilskud inddrages, og den ærede Ordfører kan derfor ikke regne disse 30,000 Kr. med; men de ere, saa vidt jeg ser, medregnede til de Udgifter, vi nu have til Konsulatvæsenet. Vi have nu imidlertid Lov til aldeles bestemt at gaa ud fra, at med Udgangen af 1892 ere disse 30,000 Kr. sparede, og derfor kan den ærede Ordfører ikke fastholde sin Beregning. Jeg skal paa dette Stadium af Forhandling ikke komme nærmere ind paa en Argumentation for min Opfattelse, den foreligger i øvrigt tydelig nok i de foregaaende Forhandlinger; men over for den Sikkerhed, hvormed den ærede Ordfører vilde afvise min Beregning, har jeg fundet det nødvendigt at gøre opmærksom paa, at Misforstaaelsen af dette Forhold ikke er paa min Side, men paa den ærede Ordførers.

S. Madsen: I Henhold til mine Udtalelser ved anden Behandling er jeg formedelst mod disse fastlønnede Embedsmænd med Pensionsret, og det er Grunden til, at min Kollega og jeg have stillet det lille Endringsforslag til § 9 om, at disse Embedsmænd ikke skulle have kongelig Udnev-